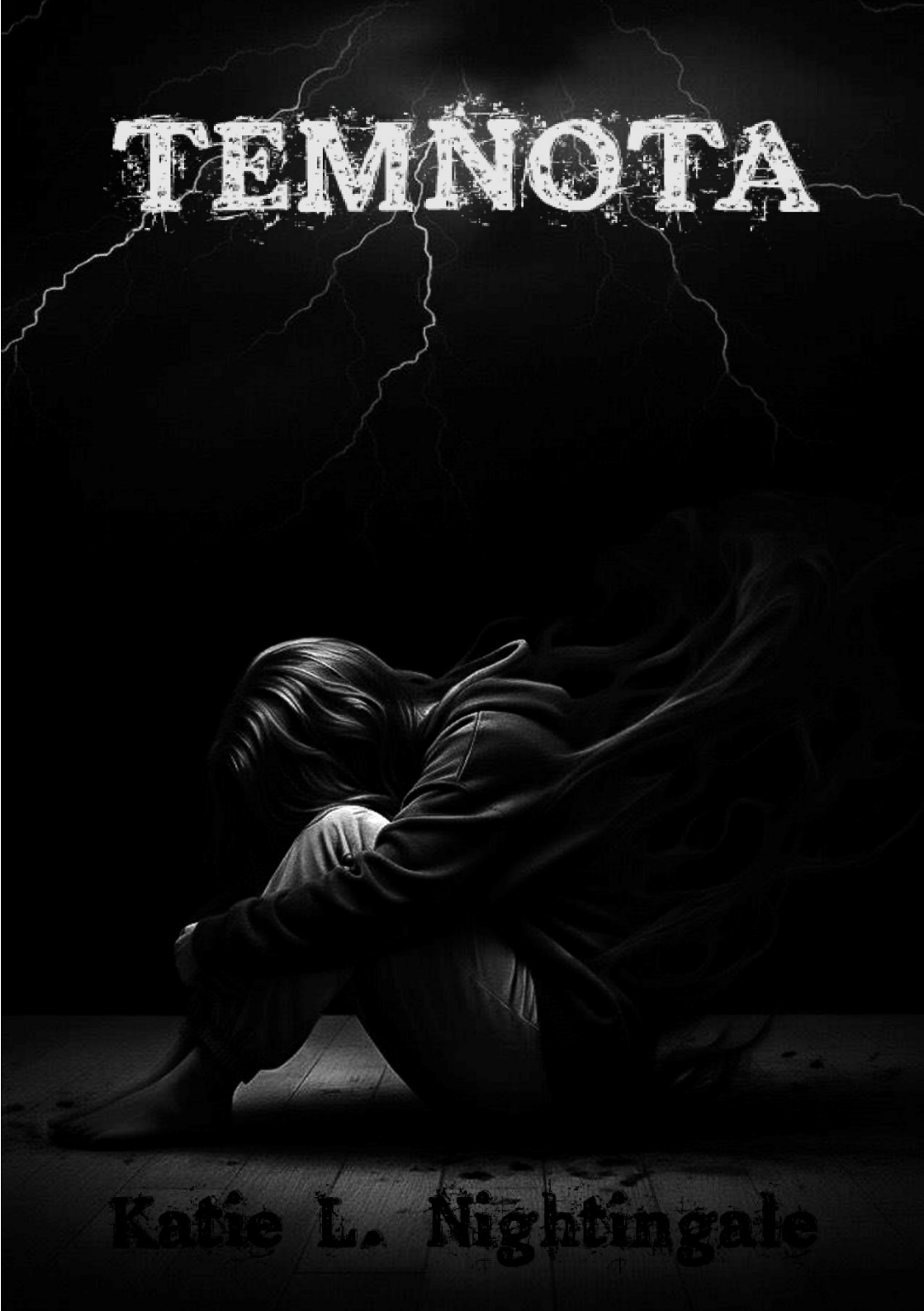
TEMNOTA

Katie L. Nightingale

TEMNOTA

Věnováno všem, kteří si také prošli Temnotou. I těm šťastlivcům, kterým se vyhnula.

UPOZORNĚNÍ na citlivý obsah

Tato kniha se zabývá tématy, která mohou být pro některé čtenáře znepokojující. Obsahuje explicitní jazyk a scény, motivy duševních poruch a psychických problémů, deprese, sebepoškozování, sebevražedných myšlenek a sebevraždy. Přestože některé části knihy mohou být inspirovány skutečnými pocity či zážitky reálných osob, jedná se o fikci, jejímž cílem není podporovat ani oslavovat žádné škodlivé chování.

Pokud bojujete s duševními obtížemi nebo sebevražednými myšlenkami, neváhejte vyhledat pomoc u krizové linky nebo odborníka na duševní zdraví. Nejste na to sami – jsou zde lidé, kteří vám chtějí a umí pomoci.

Katie L. Nightingale

Autorka

PROLOG

15/08/2002

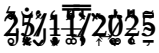
Nadnáším se v teplé tekutině. Je mi příjemně, bezstarostně. Jsem schoulená do klubíčka, nožičky přitažené k drobnému hrudníčku, ručičky v pěstičkách a hlavičkou se skoro dotýkám kolen. Z mého bříška vede tenký provázek. Občas za něj trošku zatahám malými prstíky. Několikrát denně projde provázkem takový příjemný brnivý pocit, který mi zaplaví tělíčko blahem, jako by mě naplňoval energií. Hodně spinkám. A když ne, tak se snažím pohybovat. Kopu do měkkých stěn kolem sebe, pokládám na ně dlaně. Někdy jemně, prstík po prstíku, jindy se do nich opřu plnou silou. Rytmicky pulzují. *Bum bum. Bum bum*. Někdy zpoza nich cítím působit tlak, jakoby zvenku. Je to jako obrovské děsivé paňáty, které se snaží můj pokojíček rozbourat a unést mě pryč. Do neznáma, do světa nebezpečí. Jenže mně se líbí tady. Nic mi nechybí.

08/09/2002

Poslední dobou mi vše připadá vzhůru nohama. Můj pokojíček mi začíná být trochu těsný, ale snažím se přizpůsobit. Stěny mě utlačují víc a víc. Někdy se kolem mě stáhnou tak natěsno, až se bojím, že mě pohltí. Nebo vypudí ven. Nechci se tomu poddat. Ale cítím, jak začínám povolovat…

12/09/2002

Vší silou se snažím zachytit stěn kolem sebe, jenže jsou kluzké, vlhké a pohybují se. Ztrácím kontrolu. Vidím světlo na konci tunelu. Projede mnou panika. Tohle je můj konec. Ne… Ne. NE!

V ten den jsem ztratila svoji bezstarostnost.

Na základní škole jsem vynikala. I když to asi není to správné slovo. Vybočovala z řady.

Každý má nějakou přednost, nějaký talent. Někdo zvládá lépe matematiku, jiný češtinu, další tělocvik. A já, jakkoliv egoisticky to zní, jsem v tomhle vyčnívala skoro ve všem. Ani jsem se nemusela moc snažit. Odpovědi na otázky ze všech možných předmětů přicházely prakticky samy, domácí úkoly jsem řešila hbitě a správně, do žákovské mi přistávaly prakticky výhradně jedničky.

Jakožto poměrně skromná jsem se tím ale nikde nechlubila. Pouze třída, učitelé a rodiče si toho všímali. Nikdy jsem neměla problém spolužákům pomoct, když tápali. Přesto jsem s každou další jedničkou v mé žákovské cítila zvláštní tíhu… možná závist, možná až nenávist ostatních. Protáčení očí, nabručené poznatky jako Už zase*, nebo* Jak jinak*. Trošku mě to mrzelo, ale jako dítě jsem jejich nepřejícnost plně nechápala.*

08/12/2010

V žákovské mi přistála dvojka z matematiky. A to jste měli vidět ten povyk kolem toho!

Aha, hele – šprtka není nakonec tak dokonalá! Cože? Dvojka? Ty? Nemožné! Ha ha, konečně jsem lepší než ty, já mám totiž za jedna!

A to bylo jen ve škole. Doma přišel ceres jak by smet.

Dvojka? Co se stalo s naší dokonalou dcerou? Tak ses asi málo učila. Ale nás nezajímá, že většina třídy měla taky za dva nebo hůř, nás zajímáš ty!

Citlivé vnímání osmiletého děcka se otřáslo v základech.

Večer jsem seděla na posteli, na sobě své dinosauří pyžamo, čokoládové oči zaměřené někam do neurčita. Křehký, nezkušený mozek dítěte nebyl schopen pobrat fakt, proč dostalo zbědováno za dvojku, přestože do toho dalo všechno.

Nejsem dost dobrá.

Myšlenka mi prolétla hlavou. Přikývla jsem. A přijala ji.

Dítěti je tak jednoduché něco nakukat, a ono tomu ve většině případů uvěří… Možná by neuvěřilo, že když se v pravé poledne při konstelaci Marsu a Venuše na kopci za městem třikrát otočí po směru hodinových ručiček a pětkrát proti směru a u toho zvolá Zjev se mi, objeví se jednorožec. Ale jde-li o něco tak abstraktního, tak nehmatatelného jako je právě myšlenka Nejsem dost dobrá, dítě nemá důvod tomu nevěřit. Nemá jak dokázat, že to není pravda.

Na mysl mi v tu dobu nepřišla otázka: *Ale pro koho nejsem dost dobrá? Pro sebe, nebo pro ně?*

Protože pro mě dvojka dobrá byla. Byla dokonce chvalitebná, a ne naopak. Když bych měla pořád jen samé jedničky, myslela bych si, že je se mnou něco špatně. Že jsem nějak zaseklá, nebo rozbitá. Dvojka v mé žákovské je vybočení z řady, které mě ukotvilo v realitě a ujistilo mě, že je vše v pořádku.

Tak proč mi to nebylo řečeno?

Dnes už bych věděla, že jsem nebyla dost dobrá pro ostatní. Nikoliv pro sebe. Ale já to nevěděla. Ani o dva roky později, ani o deset let později. Možná ani o těch patnáct let později, kdy už bylo po všem.

K fenoménu, že jsem nosila dlouhé rukávy a nohavice, ať bylo léto, nebo zima, přispíval i fakt, že jsem zimomřivá osoba. Nějakým záhadným způsobem mi i v teplotách přes 30 stupňů Celsia přebíhal mráz po zádech, až mi naskočila husí kůže a tělo se mi roztřáslo. Tohle byla docela uvěřitelná a pochopitelná realita, i když jsem se tu a tam setkala s nechápavými pohledy nebo kroucením hlavou jiných. Nikdo se mě na to dále nevyptával, a mně tak vždy stačilo říct jen tuhle polopravdu.

Druhá část pravdy nespatřila denní světlo ještě pěkných pár let.

Opět sedím doma na posteli, tentokrát už jako desetiletá, pyžamo s dinosaury vystřídaly jednobarevné tepláky a tričko s dlouhým rukávem.

Proč by se někdo mého věku měl zaobírat tím, jaký je smysl života? Vždyť stejně nejsem pro nikoho dost dobrá. Ani nikdy nebudu. Můžu dřít, jak moc chci, ale když nebudu perfektní, přijde trest. Ve škole se mi budou smát. Zase mi budou brát penál. Tahat mě za vlasy. Bít mě. Kopat mě. A doma? Jekot matky proťat zasvištěním otcova pásku letícího vzduchem, jeho pevnou rukou dopadajícího na mou bledou, dětskou pokožku.

Nejsem dost dobrá. Nikdy nebudu. Jaký je smysl života? Proč já? Proč vůbec žiju?

V temnotě pokoje, za zataženými závěsy a zavřenými dveřmi, kde jediné světlo vydává stará, uboze poblikávající lampička, vypadají mé zplihlé vlasy a tmavé oči téměř černé. Ztracená v myšlenkách tak

silných a bolestivých, až mě otupují, znějí téměř jako hlasy. Ale ne tak docela. Jako hvizdot větru, zvedá se kolem mě, stává se hlasitějším. Záclony vlají pod vlivem průvanu. Tvář mám mrtvolně nepohyblivou, neovlivněnou tím, co se děje kolem. Jsem ztracená, hluboko v temnotě a myšlenkách. Vytrhne mě z nich fakt, že ucítím na prstech levé ruky lepkavé teplo. Oči se mi projasní a zaostří se na špičky prstů. Jsou pokryty černou – ne. Rudou tekutinou. V šeru to nebylo na první pohled poznat. Zrak mi zabloudí k předloktí pravé ruky, rukáv pyžamového trička ohrnutý nad loket. Nad zápěstím mi tkví pár červených čárek. Na chvíli, jako by vše ztichlo. Zastavilo se. Mysl mi prvotně zaplaví šok a zmatek. Záchvěv strachu. Zírám na ranky v mé sinalé kůži, jak nehty prorazily tenkou pokožku. Očekávám, že se každou sekundu dostaví panika, křik, bolest, volání o pomoc. Ale to se neděje. Bolí to. Ale vlastně ani ne tak moc. Strach se vypaří. Teplo zastínilo chlad, který jsem měla na mysli a na duši. Bolest prorazila otupění, které se rozlévalo po mém těle. Myšlenky utichly, alespoň na chvilku. Zaplaví mě úleva a koutky úst se mírně pozvednou. Kdyby mě teď někdo viděl, asi by si pomyslel, že jsem se zbláznila. Neuvědomuju si, jaký dopad tohle může mít na mě a mé okolí. Těžko říct, jak by reagovali rodiče. Seřvali by mě? Zbili by mě? Nebo by jejich první reakcí byla péče a utěšování? Upřímně? Nevím.

Jakkoliv morbidně to může znít, že si desetiletá holka způsobí něco takového, a že jí to nepřinese bolest, ale spíš klid, nic nemění na tom, že jsem tehdy poprvé překročila hranici něčeho, co se může velmi rychle zvrtnout.

A tehdy jsem poprvé poznala Temnotu.